

סוד חקת התורה

מו"ר הר"ג רצון ערוסי שליט"א

פרשת פרה אדומה מוגדרת בתורה כ"חוק" - "זאת חקת התורה", ובדרך כלל מה שמוגדר בתורה כ"חוק", מתאר מצוה רוחנית בעלת משמעות עמוקה. הפרה האדומה נשחטת מחוץ למחנה, לאחר מכן מזים קדמה אל נוכח פני אוהל

מועד שבע פעמים, ולבסוף היא נשרפת כליל, היא ובשרה ועצמותיה.

בהמשך, הכהן לוקח חתיכה מעץ ארז שהוא עץ גבוה זקוף קומה, ומעט אזוב שהוא צמח נמוך מאד, וְשָׂנִי תולעת - בד צמר קָאָרֶךְ צבוע בצבע אדום עז. כל אלה מושלכים אל תוך שריפת הפרה. לאחר כל זאת, הכהן שהיזה את דם הפרה כלפי אוהל מועד רוחץ ומכבס את בגדיו, ומוגדר כטמא עד רדת הערב. גם מי ששרף את הפרה רוחץ את בשרו וטמא עד הערב.

אפר הפרה האדומה משמש לטהר את אלה שנגעו במת או ששהו באותו אוהל עם המת, וזאת על ידי אפר הפרה האדומה והמים החיים. נותנים את אפר הפרה לתוך כלי חרס שיש בו מים חיים, ומזים מן המים הללו על טמאי המת ביום השלישי וביום השביעי, כך שלאחר שבעה ימים הם שבים לטהרתם.

תשובתו של ר' יוחנן

האגדה מספרת [עיינו במד"ר יט, ה; תנחומא חוקת ה; בפסיקתא, ועוד], שבא גוי אחד לפני ר' יוחנן ושאל אותו חדות: האינכם מתביישים לקיים טקס פולחני מוזר כזה? הזאת תורתכם? העליכם נאמר 'עם חכם ונבון' נשים לב, כי חכמי ישראל לא נרתעו מלתת ביטוי לביקורתו של הגוי על תורת ישראל, מפני שביקורתו של הגוי נבעה

מטיעונים שכליים. ואכן, ר' יוחנן השיב לאותו גוי: האם קורה אצלכם שנכנסת באדם רוח שטות? הגוי השיב: כן, בכל חברה יש שוליים שיש לטפל בהם. הוסיף ושאלו ר' יוחנן: ומה אתם עושים כדי לרפא אותם? השיבו הגוי: יש שיטות מסוימות, לדוגמה: מעלים עשן תחת אותם חולים, או קטלטלים אותם וכיו"ב, ולעתים זה עוזר.

כך ניסה ר' יוחנן להניח את דעתו של הגוי שיש טיפולים מוזרים שיש להם תועלת, ואף שאיננו מבינים כיצד הם מביאים תועלת. לאחר שהלך לו הגוי לדרך, הקשו תלמידיו של ר' יוחנן על רבם, מכיוון שהיה נראה להם שרבם השיב תשובה שאין בה תוכן אמיתי, אלא מטרתה להדוף את טענות הגוי ולדחותו בקש. ולכן שאלוהו תלמידיו: אותו דחית בדברים קלים לפי דעתו, ברם לנו מה תאמר? מהי החכמה שבציווי התורה בעניין פרה אדומה?

זאת ועוד, לפי ההלכה מצוה גדולה ללוות את המת ולעסוק בקבורתו, והרי כל מי שעוסק בקבורה נטמא בטומאת מת? מדוע אפוא ההלכה מזרזת את האדם לזכות במצוה חשובה כקבורת המת, לעסוק בטהרתו, ולדאוג לכל צרכי המת? והלא כל הנוגע במת או שוהה עמו בחדר אחד נטמא?! האין הדברים הללו סותרים? ומה יותר חשוב, טהרת האדם או קבורת האדם שמת?

בניין הנפש בהקרבת החומר

הקרבת הפרה האדומה ושריפתה באה ללמד כי האדם נמשל לבהמה, בחיות שבו, בדם שבו. לאדם יש נפש חיונית ולבהמה יש נפש חיונית, ברם, האם שוויונם מוחלט? התורה מלמדת שלא. לאדם יש גם נפש שכלית רוחנית, ולכן התורה מורה להזות מדם שחיטת הפרה לכיוון אוהל מועד, לרמוז על שאיפת החומר האנושי ותכלית קיומו: לעבוד א-ל אחד ולשמש כאמצעי להתרוממות רוחנית.

השכל הוא מאור רב-עוצמה להתבוננות מחשבתית, לבחירה חופשית, להתוועדות בני אדם, כמו שהיה באוהל מועד, שביררו בו את המותר והאסור, את הערפי ואת שאינו ערפי. ולכן על האדם ללמוד משריפת הפרה האדומה, שעליו להקריב מעולמו הבהמי החייתי כדי לזכות באורות נפש שכליים. לדוגמה: רב שבא למסור שיעור, מקריב מזמנו ומאוונו כי יודע הוא את חשיבות הלמידה והעיון לאדם, ומשתתפי השיעור מקריבים מזמנם שהיה יכול לשמש להנאות החיים, ומבכרים להשתמש בזמן הזה כדי לזכות בחיי נצח רוחניים. הקרבת חיי החומר כדי לזכות באורות נפש שכליים, כמוה כהעלאת קרבן וְכַשְׂרִיפֶת פְּרֵה אֲדוּמָה.

תורה כקמיע?

לפני שנים רבות, בהיותי על ימים, נתבקשתי ערב אחד על ידי אחותי לשמור על ילדיה-אחייני. היא הוסיפה שהילדים כבר ישנים, כך שאוכל ללמוד בזמן הזה. עוד אמרה, שהיא כבר שמה את התנ"ך מתחת לכריות שלראשם, ואין לי מה לדאוג. השבתי לה, אם לא תוציאי את התנ"ך לא אבוא. האם מותר להשתמש בספר קדוש כקמיע? התורה ניתנה לנו לרפואת הנפש ולרומם אותנו לשָׁגֵב הנצחי שבחיי העולם הבא, וחלילה לנו מלהפוך את הספר הקדוש הזה ככלי לתועלת גופנית.

זכורני גם שהיו סוֹנְטִים בי שאיני "נהנה מהחיים", רכון על ספריי ו"שׁוֹרֶף" את חיי, כך אמרו. ברם, הרי זו בדיוק תכלית האדם! שריפת החיים, הקרבת החומר לבניית הנפש הרוחנית הזכה! התבוננות האדם החכם היא לאחרית, אֶל יום הדין והתְּוֹכָחָה וְאֶל החיים הנצחיים הקשורים בדעת צור העולמים.

המשך בעמוד הבא...

העלון מוקדש לזכרה של מיכל דוד ע"ה בת חיים ומרגו בשארי ה"ו

הליכות עם ישראל-עמותה להפצת ערכי היהדות הנאמנה

רח' נחל גמלא 2, קריית אונו, ת.ד. 211, מיקוד: 55100

בשיתוף: "אורות יצחק", גרעין תורני קהילתי - מודיעין

מאורות חדשים

לאור דברינו יובן, כי חובה לטפל בכל צרכי המת, ואפילו הכהן חייב להיטמא לאביו ולאמו ולאשתו שמתו. האדם מיוחד בנפש השכלית שבו, ועליו להבין שגם כאשר הנפש השכלית עזבה את נרתיקה הגופני, יש להעניק כבוד אחרון לאותו נרתיק שבו שהתה הנפש ולמלא את כל צרכיו. ויתרה מזו: חובה להיטמא, מפני שחובה לקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך", ואף שנפשו השכלית של רעך כבר התנתקה מנרתיקה. רצונו של האדם להיקבר בצורה מכובדת, ומבוקשו האחרון הוא שיטפלו בגופתו ביראת

כבוד. הסתלקותו של אדם היא זכרונו האחרון עלי אדמות, ותמיד הזיכרון האחרון הוא שנחקק יותר מפל בלב המשפחה והחברים, ולכן שאיפתו הגדולה של כל אדם היא שזכרונו האחרון עלי אדמות יהא חיובי וערכי. ולא לחינם נזכרו פטירתם של אהרון ומרים: "וַתָּמָת נֶשְׁמַם מִרְיָם [...] וְלֹא הָיָה קוֹם לְעֵדָה". מדוע לא היה מים לאחר פטירת מרים? ללמדנו, שעם פטירת אדם - [אתה] תתייחד עם זכרו, תתבונן במקום שהוא מילא במשפחה ובאופה, ותבקש אדם שימלא את מקומו. עם מותה של מרים נוצר חוסר גדול בעם ישראל, מפני שתפקידה של מרים היה חשוב מאין כמותו, כמו שהמים

חשובים והכרחיים לקיומו של האדם והאומה. גם לאחר פטירתו של אהרון החלו צרות בעם ישראל. הכנעני בא להילחם בישראל. אהרון היה חוליה שמקשרת בין כל העם, חוליה שמחברת באהבה ושלום, ובהסתלקותו רצה הכנעני לנצל את חולשת העם כדי להכות בעם ישראל. לאחר מותו של אהרון גם פרצו מחלוקות רבות בעם, ולכן בהסתלקות כל אדם, גדול או קטן, יש להתבונן כיצד למלא את הפרצה שהותיר אחריו. זו דרכה של היהדות, בדאגתה לחיים ובחיפוש אחר מאורות חדשים שיהוו מקור מים חיים ומפכים לאומה כולה.

ריסון התאוות - השער לחכמה הרב ד"ר אדיר דחוח - הלוי יצ"ו

בגיליון חודש סיון [תשע"ו] למדנו על תכלית האדם. לדעת הרמב"ם, תכלית האדם נעוצה בייחודיותו מן הבהמה. המדע הוא זה שמבחין בין האדם לבין הבהמה, "שהאדם לפניו שילמד אינו אלא כבהמה" (הקדמה לפיהמ"ש, עמ' כב), והדרך היחידה להתרומם למעלת אדם שיועד את ה' היא בקניית מדע וחכמה. מטרת האדם בעולמנו לדעת הרמב"ם היא להיות איש מלומד בעל מידות טובות. עוד למדנו, שרבנו ראה בלימוד המדעים קצוה מן המעלה הראשונה. יש מדעים שמכשירים את האדם לידיעת ה' (כגון מתמטיקה והנדסה וכיו"ב), ויש מדעים שמרוממים את האדם לידיעת ה', בלימוד פעולות הבורא בבריאה ואופני הנהגתו אותה (מדעי הטבע לכל שלוחותיהם). ברם, כיצד יתרומם האדם למעלת החכמה? כיצד יתנתק האדם משאיפותיו החומריות ויקדיש את עצמו למעלות?

השער לחכמה

הרמב"ם קובע כי כדי להגיע למעלת אדם, חובה לנטוש את ההגזמה בתענוגות הגופניות, מפני שהעדפת החושניות משעבדת את שכל האדם לתאוותיו, הופכת אותו לבהמה, ומכבה את האור הא-להי שבו. וזה לשונו: "עם השגת המושכלות חובה לנטוש את ההגזמה בתענוגות הגופניות [...] לפי שאם היה האדם רודף אחר התאוות ומעדיף את החושניות ושעבד שכלו לתאוות, ונעשה כבהמות שאין בדמיונם אלא האכילה והשתיה והבעילה, הרי אז לא יופר בו הכוח הא-להי" (שם).

הרמב"ם בנאמנותו לאמת, מודה כי עניין זה "לא נודע מפי הנביאים בלבד, אלא גם חכמי העמים הקדמונים, אף שלא ראו את הנביאים ולא שמעו דבריהם, כבר ידעו שאין האדם אדם שלם אלא אם קלל המדע" (=הקדיש עצמו

ללימודים) והמעשה (=הכשיר את עצמו למידות טובות) (שם, עמ' כג). כלומר, גם חכמי קדם השכילו להבין שכדי להגיע להישגים רוחניים, על האדם לנתק את עצמו מתאוות החומר ולהקדיש את זמנו ואונו לעיון במדעים. וכך ממשיך וכותב הרמב"ם: "ודי לך דברי גדול הפילוסופים [אריסטו]: 'מטרת ה' בנו שנהיה נבונים צדיקים', שאם היה האדם חכם ונבון אבל רודף אחרי התאוות, אינו חכם באמת, כי ראשית חכמה שלא יקח האדם מהתענוגות הגופניות אלא כדי קיום הגוף". כלומר, לא ייתכן שאדם יהא חכם באמת והוא שקוע ומתבוסס בתאוותיו, וכל מי שמתיר לעצמו להיות פרוץ בתאוות האכילה והשתיה וכיו"ב, אינו באמת חכם, ואף אם יתהדר באצטלא דרבנן.

טועני החכמה והדת

בהמשך דבריו, הרמב"ם מוכיח את אלה שטוענים שהם חכמי הדת וראשיה, שהם מתראים כקדושי עליון, נוהגים בסלסול של קדושה מדומה ("אל תגש בי כי קדשתיך"), אך עוברים על דברי תורה ורודפים אחר תאוותיהם הבהמיות. וחשוב להבין, שמי שרודף אחר תאוותיו אינו מסוגל לראות נכוחה את יסודי הדת; תכלית לימודו והוראותיו אינה לשם שמים, אלא לביצור מעמדו ולסילוק מתנגדיו, ואם יצטרך לכופף את חוקי התורה או אפילו לבטלם, יעשה כן באסתלות שונות. וכבר זעק על כגון אלה הנביא ירמיה (ח,ח): "איכה תאקרו חֲכָמִים אֲנַחְנוּ וְתוֹרַת ה' אֲתָנוּ? אֲכֹן הִנֵּה לְשִׁקָר עָשָׂה עֵט שִׁקָר סִפְרִים". וזה לשון הרמב"ם: "וכך מצאנו שהנביא הוכיח את מי שטען שהוא חכם בזמן שהוא עובר על דברי תורה ורודף תאוותיו, והוא אמרו: 'איכה תאמרו חכמים אֲנַחְנוּ וְתוֹרַת ה' אֲתָנוּ? וכו' [שם]. ולזה יש להוסיף את תוכחת הנביא ההנאה".

מידותיו של מארי -

תורתו מבפנים ומבחוץ

השנה ראינו כיצד התקיים מאמר חז"ל ש"כל העוסק בתורה מבפנים, תורתו מכרזת עליו מבחוץ" (מו"ק טז, ב). מו"ר הרב יוסף קאפח זצ"ל למד לאורך כל ימיו ושנותיו ללא כרזות שמזמינות ומפרסמות את שיעוריו, וללא ישיבה משלו, אלא עיקר לימודו היה מוצנע בבית-הכנסת עם הציבור המזדמן או לבדו במסתרי ביתו, גם כשעוד היה זה בית קטן וצפוף וגם לכשהרחיב לו הקב"ה ואפשר לו חדר עבודה רחב ידיים. התמדתו וקביעותו היו קפדניות ופשוטות ללא צוותי מסייעים צמודים.

והנה לאחר הסתלקותו הכיר הציבור במעלתו הנכבדת של רבנו, והקדיש שנה זו לפרסום מידותיו ואורחותיו שהצמיחו אותו להיות אישיות יקרה כל כך. ילדי ישראל זכו לשמוע על הירושה הגדולה שהשאיר לנו בספריו הנפלאים שמוסיפים ומניבים פירות ופירי-פירות, אם בקביעת נוסחאות הרמב"ם על פי כתבי-היד מתימן ואם בהחדרת חשיבות לימוד ספרי הרמב"ם והבהרת היותם בסיס ותשתית לכל עולם ההלכה והלמדנות.

השנה זכו ילדי ישראל לשמוע ולפגוש את דרך הלימוד הפשוטה והאמתית של הרב קאפח, לפיה אין תחליף לעמל התורה, לסדר ולשיטתיות. אין אפשרות לעשות קיצורי דרך ולגדול בתורה ללא השקעה ומסירות לתורה. מידה טובה נוספת הייתה לו לרב קאפח - שידע להיות "נוח לתשחורת". אותם בחורים צעירים שאווירת ההתפרקות שפגשו בארץ הסעירה את נפשם, והיה צורך להסביר להם פנים בשובה ונחת, ומנגד הוא ידע גם להוכיח את מי שיכול היה לקבל תוכחה. מעשה ופגש בשוק "מחנה יהודה" הסמוך לביתו את אחד הבחורים שהיה בן למשפחה מכובדת,

והנה הוא ללא כיסוי ראש. העיר לו הרב על כך, ואותו בחור ענה לו בהיתול: "מורי [מארי], הרי בתורה (שמות כה, ט) כתוב ציווי לעשות מגבעות לאהרון ולבניו לכבוד ולתפארת. מכאן נלמד שרק להם ראוי כיסוי הראש". ענה לו הרב קאפח: "אם כך, מדוע אתה לובש מכנסיים? הלא גם עליהם נאמר אותו דבר: 'ועשה להם מכנסי-בד לכסות בשר ערוה'. הם צריכים לכסותה ולא אתה". חייך הבחור בבושה, ויותר לא העז לעשות כן.

סיפור זה אמיתי, אך יש בו גם משמעות עמוקה. רבים מבנינו מובלבלים מהמפגש עם אומות העולם. הם טועים לחשוב שהקפדה על תורה ומצוותיה יש בה לא רק הכרה בחשיבותם ובערכם אלא הם גם נובעים מגאווה של התנשאות לא מוצדקת על שאר הגויים. אולם האמת היא שאין במחשבה זו אמת כלשהי, והיא אינה נובעת אלא מהרצון לפרוק בייחוד מעל כל בעלי החיים, מעמד שמחייב אותו לערכים ואחריות ואוסר עליו לפעול רק על פי תאוותיו כשאר חיות השדה, כך גם יהודי חייב להכיר בכך שיש לו מעמד שונה התובע ממנו לעשות יותר מכל גוי אחר.

הכיפה, הטלית ושאר מאפייניו של מראה יהודי, אינם באים מתחושת התנשאות אלא מתחושות של אחריות ומחויבות גדולים יותר של יחידה מובחרת הלוקחת על עצמה מסלות נוספות למען הכלל; ומי שיכפור ביעודו של עם ישראל פעמים רבות, יתדרדר בהמשך לכפירה בשאר מוסכמות אנושיות, ויגלה שאם אין מחויבות לקב"ה, הכל יכול להיות מותר, אפילו ערכים בסיסיים פשוטים. ברוך המקום שהבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת.

אם אתם בני שמונה עד שמונים, תוכלו ליהנות מסיפורי המופת המרתקים שבספר **"החוט של סבא"** שכתבה גולי חוברי-קאפח.

נערה צעירה, מספרת בעדות ממקור ראשון ובדרך של דו-שיח על מעט ממה שראתה ושמעיה מפי אביה ר' יחיאל קאפח. אותו אבא שבילדותה נדמה כאיש פשוט ותמים, מתגלה לה בבגרותה כתלמיד חכמים עניו, שאינו מתהדר בחכמתו הגדולה. אישיותו הרוחנית המרתקת יכולה לשמש דוגמה ומופת לחיזוק האמונה ולקרבת לדרך של חיי תורה אמתיים. הסיפורים כתובים בחריזה ומתובלים בפסוקי מקרא ובאמירות חז"ל. כולם מנוקדים ומלווים באוורים צבעוניים ומשעשעים. כל הסיפורים נוקדו בידי ד"ר אורי מלמד ואוירו ברוב חן בידי רונית דוד. ספר זה פותח צהר אל עולמו של ר' יחיאל קאפח, ואל עולמם הרוחני המרתק של אבותינו הקדמונים.

גולי חוברי-קאפח היא אשת חינוך, מנהלת ב"ס, בעלת תואר שני במנהל חינוכי. ניתן לרכוש את הספר במכון משה - 03-5351119 ואצל ר' דוד חוברי בטלפון: 050-5911022

שׁו"ת מו"ר הרה"ג רצון ערוסי שליט"א

מהם על המפה הזאת הוא כלי שלישי. גם סכין שחתך בה לימון, אפילו בשרית או חלבית, שהונחה על אותה מפה, אין בזה שום חשש, אם אותם סכינים היו נקיים היטב. (3). לפי מיטב ידיעתי, ב"תמי 4" יש רק סים רותחים נטו, בלי חלב, ולכן מותר ליהודי דתי ליצוק לו מים רותחים לכוס שלו. ש. אני תלמיד ישיבה. האם להדליק נר שבת בחדר שבפנימייה, או לסמוך על האדם שמדליק בחדר-האוכל בשביל כולם? חדר האוכל נמצא במבנה אחר בכלל. ת. ניתן לסמוך על הנר שהודלק בחדר האוכל, אם בחדר הפנימייה יש אור חשמל. ש. מאיזה גיל יש [לקיים] את ההלכות [שבין גבר ל]אחייניתו (בענייני נגיעה, חיבה, הסתכלות, קלות ראש וכדו')? ת. מבחינה עקרונית - מגיל שלוש. מבחינה מעשית - מגיל תשע. ובכל מקרה, כל שאדם נוגע מתוך חיבת תאוה, אסור בכל מקרה.

ש. (1). האם תפוז נחשב חמוץ כמו לימון לעניין חיתוך בשרי וחלבי? במקרה שחתכו תפוז בסכין בשרי והניחו אח"כ על צלחת חלבית, האם יש בעיה עם הצלחת? (2). לגבי מפת השולחן שהיא מפלסטיק המשמשת גם לחלבי וגם לבשרי עם ניקוי בין הארוחות. האם אוכל חם שנופל תוך כדי הארוחה על המפה מותר באכילה? ומה לגבי סכו"ם בשרי וסכין שמלוכלכות מאוכל שיש בו לימון או אפילו מסכין שחתכה לימון. אם מניחים ישירות על המפה בעוד הסכו"ם מלוכלך, האם יש בעיה עם הסכו"ם? (3). אם יש במשרד של חילוניים [מיחם] "תמי 4" - האם מותר להשתמש בו במים הרותחים? כי לא ידוע מה היה השימוש בו, אולי הם ממלאים בו גם למשקה חלבי או בשרי? ת. (1). אם הסכין הבשרי היה נקי היטב, אין חשש להשתמש בפלחים של התפוז בארוחה חלבית. (2). לכתחילה יש להקצות מפת שולחן מפלסטיק לחלבי, ומפה כזו לבשרי. בדיעבד, קשה לאסור, הואיל ורוב הכלים החמים שקניחים על מפת פלסטיק זו הם בבחינת כלי שני, והנופל או נשפך

מתוך שׁו"ת באתר "מורשת" www.moreshet.co.il

"ירחי כלה קיץ"

בהשתתפות: הרה"ג רצון ערוסי שליט"א

רבה של קריית אוננו, חבר מועצת הרה"ר לישראל ויו"ר הליכות עם ישראל

השנה נזכה לארח את הרב ד"ר אליהו אביעד הי"ו ועוד מרצים מרתקים

בנושא: "זוגיות של אושר"

הכנס יתקיים אי"ה מיום שלישי ועד מוצש"ק בתאריך כ"ז תמוז- ב' אב תשע"ו (2-6.8.2016)

במלון "לביא"

- * ישתתפו רבנים ומרצים נוספים * תוכנית תורנית עשירה ומגוונת * בשר גלאט בהכשר הרב מחפוד * משיגי צמוד * רחצה נפרדת * כולל כניסה לחמי טבריה * כולל טיול באזור הצפון *

נותרו חדרים אחרונים

מהרו להירשם!!!

לפרטים והרשמה:

052-9426613

המחיר ליחיד בחדר זוגי 5-ל ימי נופש חצי פנסיון ובשבת פנסיון מלא חדרי הוד - 1980 ₪ * חדרי עדן - 2090 ₪ * חדרי הדר - 2150 ₪

תשלום מראש בלבד

פרשה עגומה זו צריכה לידון במסגרת לאומית, וברוך ה' זכינו בימינו שלא רק בני עדת תימן מעוררים נושא כאוב זה. זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

המדינה שהיא אנונימית, וברוך ה' זכינו שיש בינינו אנשים מצפוניים וישרים שנלחמים על זכויות האדם, אנשים יקרים שמתייצבים לצידו בתביעה להכרה בעוול העצום שהתרחש במדינה, בכבוד האדם שנרמס ונדרס. בשנות השבעים נקראתי להשתתף בוועדה שעסקה בחשיפת האמת על חטיפת ילדי תימן. נפגשתי בזמנו עם ראשי המדינה שהיו אז: הנשיא הרצוג, ראש הממשלה מר שמעון פרס, ועוד אישים רבים. דרשנו את הקמתה של וועדת חקירה ממלכתית, והתרענו בפניהם שטיוח הפרשה יגרום לרגשות הכואבים לבעבע לדורות, וזה יגרום לחוסר אמון בשלטון ולקרע בעם שסופו מי ישרונו.

שמעו ותחי נפשכם - טלפון הלכה יומית מפי מורנו ורבנו הגאון הרב רצון ערוסי שליט"א 0779-110-110 הלכה יומית כל יום !!!

הכנס למורשת הרב יוסף והרבנית ברכה קאפח

- הרב שלמה שפר רב הקהילה, אוניברסיטת בר אילן דברי פתיחה
- ענית קאפח, צופית צחי ופרום' אביבית לוי נכדות הרב והרבנית דמויות המופת לשנת תשע"ו | רשמים
- הרב מרומ' דניאל הרשקוביץ נשיא אוניברסיטת בר אילן הרמב"ם לאור גילויי המדע בימינו
- הרב ד"ר רצון ערוסי רב חינוך קרית אונו וחבר מועצת הרבנות הראשית יחסו של הרב"ג קאפח לנושא הפריצות בימינו
- הרב יוחאי מקבילי מסעל משנת תורה צוות להלכה וכבוד הכמים
- הרב ד"ר אברהם ליפשיץ ראש מנהל החמ"ד דמויות המופת במערכת החינוך בשנת הלימודים תשע"ו
- הפילית ערבית
- הציבור מוזמן, הכניסה חופשית והכנס ייחול במוקד, והקודל מתבקש לחקרים

לְכֹן אֶל יוֹסֵף, אֲשֶׁר יֹאמַר לָכֶם תַּעֲשׂוּ

לכבוד הרב יוסף קאפח שלום וברכה.

יש לי כמה שאלות ואשמח אם כבוד הרב יענה לי עליהן.

א. האם לדעת הרב חובה על הנשים ללכת עם גרבים? האם חובה ללכת עם סנדלים וגרבים? ואם התחלתי ללכת כך אך לא קיבלתי זאת על עצמי ממש, האם עלי להמשיך ולנהוג כך?

[תשובה]. ללכת עם גרבים זהו נואי גדול וכבוד רב לבת ישראל, כי כאשר מתפרקים מדברים אלו עלולים להתדרדר ללא מעצורים, לכך המשיכי בדרךך עילוי גדול הוא לך, גם בצירוף סנדלים.

ב. אני גרה עם עוד שותפה. שותפתי אינה מקפידה על נטילת ידיים של שחרית. מותר לי לאכול מן המאכלים שהיא מבשלת? היא נוטלת, אך לא 6 פעמים, ולעתים רק שוטפת ידיים.

[תשובה]. מה שהיא שוטפת ידיה פעם אחת, אני מבין שגם לרוחץ פניה, זה מספיק.

ג. לעתים היא מחממת מים לפני נטילת (שטיפת) הידים. האם מותר לי לשתות ממים אלו?

[תשובה]. מותר לך לשתות מסים אלו שהרתיחה שותפתך.

ד. בביתי יש במקלחת אסלה. אני נוטלת ידיים בכיור שבמקלחת שהוא מרוחק מן האסלה. היכן עלי לברך ברכת "על נטילת ידיים" בבוקר?

[תשובה]. תברכי בחוץ לא בתוך המקלחת.

בברכה ובאיחולי הצלחה בכל פניותיך יוסף קאפח.

בברכה לבריאות שלמה לרב ולאריכות ימים ושנים כל טוב אפרת שלומי.